

Alex Lépïc

De blinde
boekhandelaar van
de Notre Dame

Vertaald door Hilke Makkink

De Fontein

I

Lacroix hield van het ruisen van de platanen, dat alleen te horen was als het stoplicht op de Quai de Montebello op rood stond en de taxi's en scooters en groen-witte bussen met hun dieselmotoren even niet voorbij raasden en met hun lawaai het zachte geruis overstemden.

De *commissaire* dronk zijn kleine *café* vandaag in Le Montebello, omdat Yvonne, de waardin van zijn stamkroeg Chai de l'Abbaye, schilders over de vloer had. Een hele week zonder haar *chou farci*, de gevulde savooiekoolroulade, die hij net zo nodig had als de Parijse lucht om te ademen – nou, dat kon nog wat worden.

Maar hij moest toegeven: dit nieuwe plekje in de schaduw van een groene parasol had ook wel iets. Op de andere oever stonden de torens van de oude dame van de stad, alsof er nooit iets gebeurd was. Alleen de stellingen, alle houten balken en de kranen wezen erop dat het nog een hele tijd zou duren voordat het aangezicht van de Notre-Dame weer helemaal volledig was. Hij had het gevoel dat hij de Seine kon ruiken, niet eens zo onaangenaam, nee, een zweem van frisheid zelfs, die op dit soort warme dagen de illusie van afkoeling gaf.

Niet te geloven, hoe dit jaar na de winter het voorjaar gewoon werd overgeslagen. Begin april al had de zomer bezit genomen van de hoofdstad. De bomen en bloemen konden de warmte amper bijhouden en nu, vlak voor Pasen, sjokten de toeristen alweer in die verschrikkelijke hemden en op badslippers over de Quais.

Tegenover hem, aan de oever van de Seine, openden de eerste *bouquinistes* net hun kramen en vanachter de onopvallende metalen platen kwamen ware schatten tevoorschijn: duizenden oude boeken die in de kasten stonden, zoveel jaar ongelezen, wachtend tot op een gegeven moment een bijzonder fanatieke verzamelaar

zich over hen zou ontfermen. In vergulde kaften gebonden complete werken van beroemde schrijvers, talloze romans in allerlei talen, Duits, Engels; één boekverkoper was zelfs gespecialiseerd in Scandinavische talen. Maar ook strips uit de jaren tachtig en smaakvolle aquarellen van de Notre-Dame, zonder brandschade uiteraard.

Lacroix legde een euro in het rode schaalpje en knikte naar de ober, die zijn hand even opstak naar de beroemde nieuwe stamgast. In een opwelling stak de commissaire de Quai Montebello over en slenterde langs de groene boekenstalletjes.

Eigenlijk moest hij terug naar het bureau, omdat zijn oude vriend Arnaud Mercier zijn komst aangekondigd had, de korpschef van de Parijse politie. Maar de route langs de Quais zou amper langer duren. En dus wandelde hij met zijn handen op de rug op het gemakje langs de kraampjes, bleef een paar keer staan en bekeek hier een boek en daar een historische kaart van de stad. Maar het leukst vond hij bijna nog de bouquinistes zelf, die zich teruggetrokken hadden in de schaduw van hun groenmetalen kleppen. Op kleine krukjes of in campingstoelen zaten ze dicht bij hun kraam hun eigen boeken te lezen. Eén verkoopster was zo verdiept in een oude bundel van Rimbaud dat het leek alsof ze helemaal niet op klanten zat te wachten, maar genoeg aan zichzelf had.

‘Ik heb iets voor u.’

Lacroix draaide zich om, omdat hij even niet wist waar de stem vandaan kwam. Een welluidende, lage stem. Niet afkomstig van de verkoopster, die zat nog steeds te lezen. Nee, het bleek een man met een donkere bril, die echter een heel andere kant op keek, naar de grond namelijk, of beter gezegd: naar de voeten van de commissaire.

‘Kom verder, *monsieur*.’

Lacroix had eigenlijk helemaal geen zin in een verkooppraatje, maar toch bleef hij staan. Iets had zijn aandacht getrokken. De man stond nu met de rug naar hem toe en rommelde wat in zijn kraam; toen, na een halve minuut, draaide hij zich weer om. In zijn hand hield hij een boek dat hij Lacroix toestak. De commis-

saire wierp er een blik op en moest even lachen.

‘Echt,’ mompelde hij, ‘moet dat nou?’

Het was – hoe kon het ook anders – een detectiveroman, maar niet alleen dat: het was *Maigret bij de Vlamingen*, van Georges Simenon. Hoewel hij knarsetandend accepteerde dat zijn Corsicaanse brigadier Paganelli hem ‘Maigret’ noemde, was het toch wel de druppel geweest die de emmer had doen overlopen toen ook de kranten van de hoofdstad deze bijnaam op hun voorpagina’s afgedrukt hadden – en nu begonnen zelfs de Parijzenaren die hem herkenden ermee? Maar de oude man met de donkere bril vroeg zacht: ‘Wat is er? Is er iets aan de hand? Ik dacht echt dat dit wel een geschikt boek voor u zou zijn...’

‘Luister, monsieur,’ zei Lacroix en hij was zelf verbaasd dat hij zo boos was. ‘De hele dag door heb ik al te maken met allerlei onzinverhalen en nu wilt u mij, nadat u mij meent te hebben herkend...’

De oude man stak zijn handen op en op datzelfde moment viel het kwartje bij de commissaire en hij schaamde zich diep.

‘Het spijt me, monsieur,’ stamelde de boekverkoper, ‘maar ik had u helemaal niet herkend. Hoe dan?’

Hij nam zijn bril af en Lacroix keek in zijn uitdrukingsloze en glazige ogen, die langs hem heen in de richting van de boulevard staarden.

‘Ik zie niets – maar ik heb me erin bekwaamd om mensen in te schatten aan de hand van hun voetstappen, hoe zwaar of licht die zijn, ja, zelfs aan hun geur. En bij u kreeg ik een prettig gevoel. Ik zeg u, ik wist meteen dat u een Parijzenaar bent en geen toerist, nee, zeker niet. Hoewel u niet heel snel liep, liep u wel heel bewust, met grote stappen. U moet een grote man zijn, aangezien u wat licht wegneemt, zoveel kan ik nog zien. En u verspreidt de zeer aangename geur van een pijp, en ook ruik ik dat u veel met papier werkt, zij het niet met boeken, maar met dossiers. Ja, ik kreeg zelfs het gevoel dat u veel weet van de aard van de mensen, ook dat kon ik aflezen van uw loopstijl en de manier waarop u stilstond. U hebt mijn buurvrouw, de lieve Agathe, een tijdje staan observeren, zo voelde ik het tenminste. Daarom

vermoedde ik dat onze beste Maigret precies de juiste keuze voor u is. Neemt u me niet kwalijk, ik wilde u niet beledigen. Zou u me willen vertellen wie u bent?’

Lacroix was nog steeds wat van slag, omdat hij zo uitgevallen was tegen deze man. Terwijl de verklaring toch even simpel als gecompliceerd was: de boekverkoper was blind. En hoewel de commissaire zich nu graag had voorgesteld, werd het hem lastig gemaakt omdat de volgende vraag gewoon zijn mond uit rolde en zich niet tegen liet houden.

‘Hoeveel boeken hebt u in deze kraam?’

‘Het waren er drieduizendtweehonderdzeven, vanochtend. Maar ik heb eerder een boek van Flaubert verkocht, u moet er dus één van aftrekken.’

‘Hoe is het dan in vredesnaam mogelijk dat u uitgerekend dit boek eruit pikt, binnen zo korte tijd?’

‘Ach,’ zei de man zacht en hij zette zijn bril weer op. ‘Ik...’

De verkoopster van de kraam ernaast, die blijkbaar Agathe heette, liet haar boek zakken en keek hun kant op. ‘Nou ja zeg, commissaire Lacroix, dat u monsieur Hugo niet kent – onze blinde bouquiniste. De man die alle boeken kent. Hij wordt zelfs vermeld in die moderne reisgidsjes – de mensen komen vanuit Japan om hem op de foto te zetten. En uitgerekend u hebt nog nooit van hem gehoord?’ Ze sprak zacht en met een glimlach en Lacroix moest toegeven dat hij het liefst door de grond gezakt was. Natuurlijk had hij wel van Hugo gehoord, maar hij had het verhaal over de blinde boekverkoper altijd als een *urban legend* beschouwd. En nu kwam hij hem hier op zijn nieuwe wandelrondje zowaar persoonlijk tegen! De eer leek echter wederzijds.

‘Echt? Bent u echt commissaire Lacroix? Aan uw voetstappen meende ik al te horen dat u een belangrijk iemand bent – maar dit? Het spijt me dat ik uitgerekend dit boek voor u pakte. Maigret... ik snap dat deze constante verheerlijking, de vergelijking met zo’n literair personage, totaal misplaatst is in uw ogen, maar –’

‘Monsieur Hugo,’ zei Lacroix, die langzaam weer wat tot bedaren kwam, ‘ik ben het die zich bij u moet verontschuldigen, ik heb u niet netjes behandeld. En dan zal ik me eindelijk even

officieel voorstellen, inderdaad, commissaire Lacroix – een eer om kennis met u te maken.’

‘Die eer is geheel mijnerzijds,’ antwoordde monsieur Hugo en de twee mannen schudden elkaar de hand. ‘Hebt u dit boek al gelezen?’

Lacroix schudde zijn hoofd. ‘Ik geef de voorkeur aan de non-Maigrets,’ zei hij. ‘*De blauwe kamer* is mijn favoriete Simenon-boek.’

‘O, commissaire, die passie begrijp ik maar al te goed. Maar alstublieft, neemt u dit boek van me aan, zie het als een geschenk. Ik voel dat u onderweg ergens naartoe bent, dat u haast hebt, zonder dat u zich echt haast, dat doet me deugd, maar ik wil u echt niet langer ophouden. Beloofd u me dat u een dezer dagen nog eens langskomt? Dan kunnen we wat met elkaar praten.’

‘Afgesproken,’ antwoordde Lacroix. ‘Mijn vrouw heeft vanavond belangrijke vergaderingen en mijn lievelingsbistro is gesloten, dus ik zal genoeg tijd hebben om het boek te lezen en dan zal ik u binnenkort nog eens opzoeken. Dank u wel, monsieur.’

Ze gaven elkaar nog een keer een hand, waarna Lacroix verder liep over de Quai de Montebello. Vanaf hier hoefde hij alleen nog maar een stukje licht bergopwaarts en dan was hij alweer bij het politiebureau van het vijfde arrondissement, zijn werkplek. Aan de overkant van de Quai bleef hij nog één keer staan om om te kijken. Hij zag hoe monsieur Hugo zijn boeken doorzocht, vond waarnaar hij op zoek was, het boek pakte en heel dicht voor zijn neus hield, alsof hij het probeerde te lezen. Een fascinerende man. Meer dan dat. Lacroix bleef nog even staan kijken, toen stak hij zijn pijp op en liep verder naar de Boulevard Saint-Germain.

2

‘Hij wacht al op je in je kantoor, commissaire,’ zei Rio en ze knikte in de richting van het kleine raamloze kamertje, slechts door een dikke glazen wand afgescheiden van de grote ruimte waarin de *capitaine* en haar collega Paganelli achter hun bureaus zaten. ‘Hij had niet eens zin in een praatje, wat best vreemd is, aangezien hij normaal gesproken zo spraakzaam is.’

Dat was inderdaad vreemd, dacht Lacroix, aangezien Arnaud Mercier ondanks zijn gevorderde leeftijd een rasechte Parijzenaar was, die elke kans aangreep om een gesprek aan te knopen, of zelfs te flirten, mocht er een vrouwelijke collega aanwezig zijn.

Maar nu zag Lacroix zijn baas ijsberen in het kantoortje, waarbij zijn blik telkens weer naar de glazen wand gleed, waarop normaal gesproken de foto’s van slachtoffers, verdachten en getuigen hingen. Op dat moment was de wand leeg; april was rustig begonnen, zodat de agenten tijd hadden voor wat oudere, onopgeloste zaken, alle aanwijzingen nog eens langsliepen en getuigen opnieuw uitnodigden.

‘Dank je, dan zal ik maar snel naar binnen gaan,’ zei Lacroix en hij zag hoe Rio er meteen weer een dossier bij pakte. Bij het openen van de map kwam haar eerst een wolk stof tegemoet. Ze vloekte, maar Lacroix genoot. Hij was gek op oude dossiers. Het liefst had hij zijn kantoor naar het archief verhuisd, dat ondergebracht was in de kelder van het gebouw, naast de verhoorkamers van het bureau Rive Gauche. Even moest hij weer denken aan monsieur Hugo, die daadwerkelijk geroken had dat Lacroix momenteel bezig was met oude papieren. Heel bijzonder.

‘Mijn beste Arnaud,’ zei Lacroix en hij bleef in de deuropening staan.

De man in het antracietkleurige pak draaide zich om. ‘O, *mon*

cher, ik hoorde je helemaal niet aankomen.'

'Ik kreeg al de indruk dat je nogal in gedachten verzonken was,' antwoordde Lacroix. Ze liepen op elkaar af, omhelsden elkaar en gaven elkaar de twee *bises* die ook tussen bevriende mannen gebruikelijk waren.

'Moest je niet op vakantie?' vroeg Lacroix, die Merciers vakantiehuisje onder aan de stadsmuur van Antibes aan de Côte d'Azur kende en wist dat de alleenstaande politiedirecteur geen gelegenheid voorbij liet gaan om weekenden en vrije dagen aan de blauwe Middellandse Zee door te brengen. Ook hijzelf was van plan om samen met Dominique de feestdagen in Giverny door te brengen, het geboortedorp van madame Lacroix in Normandië, waar het echtpaar elkaar ooit in de beroemde tuinen van Monet had leren kennen. Maar het duurde nog drie dagen voordat de Parijzenaren op Witte Donderdag, of uiterlijk op Goede Vrijdag, de stad in drommen zouden verlaten.

'Ik was zelfs al onderweg,' zei Arnaud, 'maar er was iets wat me maar niet losliet. En nu ben ik hier om jou om raad te vragen, zodat ik straks gerustgesteld in de trein kan stappen die over drie uur vanaf Gare de Lyon vertrekt.'

'Wil je niet even gaan zitten? Wil je thee? De koffie hier is niet te drinken, zoals je weet, maar zo te zien gaat het je niet meer lukken om te wachten met je verhaal tot we ergens in een café zitten.'

Mercier nam plaats en keek Lacroix verbaasd aan. 'Waar zie je dat aan?'

'Nou, een van je overhemdmouwen steekt keurig onder de mouw van je blazer uit, terwijl de andere mouw helemaal opgepropt zit. En je pochet ben je ook vergeten. Dat is niet de Arnaud die normaal gesproken helemaal onberispelijk op de rand van capitaine Rio's bureau zit. Dus, wat is er aan de hand?'

'Kon ik je maar overhalen om bij mij aan de Quai des Orfèvres te komen werken – het zou me zo drie minder opmerkelijke collega's besparen. Maar goed, jij bent nu eenmaal *un homme de Rive Gauche* – ik begrijp het. Goed, luister. Eergisteren hebben we een dode uit de Seine gevist, ter hoogte van de Pont des Arts.

Hij was terechtgekomen in de schroef van een *bateau-mouche*. Lacroix trok een wenkbrauw op en Mercier knikte. 'Ja, ik zal je de details besparen. Nou ja, zoiets komt nu eenmaal af en toe voor, zoals je weet: een jongeman in financiële problemen of met liefdesverdriet. Hij had nogal wat alcohol in zijn bloed.'

'Ik geloof dat ik er iets over gelezen heb in de krant. Jullie gaan uit van zelfmoord.'

Mercier knikte. 'Ja, dat is wat de collega's vermoedden.' Hij krabde even op zijn hoofd. 'Maar eerder vandaag kwam er een jonge vrouw bij me langs. Zijn vriendin, blijkbaar. Een fascinerende jongedame, kan ik je zeggen. Liet zich niet tegenhouden door *mademoiselle* Rollinger en kwam zo mijn kantoor ingestormd.'

Lacroix zag de bezorgdheid in Arnauds ogen, maar ook de fonkeling. Toe maar, dacht de commissaire. De geharde Mercier kende weinig zwaktes en hij kwam dan ook niet snel persoonlijk naar Lacroix gerend, maar een blijkbaar aantrekkelijke jonge vrouw maakte hem meteen helemaal week – als een soort natuurwet.

'Kan ik haar spreken?'

'Ik wist dat je dat zou vragen en ik heb haar dan ook verzocht om aan de Quai des Orfèvres te wachten. Zullen we dan maar?'

'Het is heerlijk weer en ik heb op dit moment toch geen andere plannen, dus: *on y va*.'

3

Ja, indrukwekkend was het zeker: de hoge stenen muren, de kantoren met de kruisvensters en vooral ook het uitzicht op de Seine, die onder aan de Quai des Orfèvres voorbij stroomde – allemaal een stuk mondainer dan het functionele gebouw waarin Lacroix werkte.

En toch zou hij voor geen goud willen ruilen – inmiddels niet meer. De stad Parijs had namelijk enkele jaren eerder heiligschenis gepleegd door de recherche te beroven van haar legendarische werkplek, voor het grootste deel tenminste. De agenten werkten nu niet langer op het Île de la Cité, maar in een glazen nieuwbouwgedrocht aan de noordwestrand, in het zeventiende arrondissement. Waar alles modern, groot en licht was, en zelfs de airconditioning werkte. En toch, dat wist Lacroix zeker, verlangden de agenten terug naar de patina, naar de stoffige charme, naar de mythevorming van het adres Quai des Orfèvres 36, dat zeker sinds Simenons Maigret een soort walhalla voor rechercheurs van over de hele wereld geworden was, vergelijkbaar met Baker Street in Londen.

Gelukkig hadden enkele eenheden hier mogen blijven werken, zoals de BRI bijvoorbeeld, een brigade die ingezet werd voor terrorismebestrijding, en Arnaud Mercier had zijn goede connecties met de burgemeester waarschijnlijk ingezet, want ook hij had zijn oude kantoor behouden.

De agent in uniform achter de balie salueerde toen de twee mannen in burgerkleding voorbijliepen. Ze beklommen de trappen naar de derde verdieping en Lacroix zag de vrouw al van verre. Ze zat op een houten bank voor Merciers kantoor en wiebelde nerveus met haar voeten.

‘Mag ik u voorstellen? Dit is commissaire Lacroix, onze beste

rechercheur.' Merciers stem klonk heel beminnelijk nu. 'Ik zou u willen vragen, mademoiselle, om hem nog een keer alles te vertellen wat u mij eerder verteld hebt. Komt u verder, alstublieft.'

De jonge vrouw stond op en gaf Lacroix verlegen een hand. Ze was slank, had lang donkerbruin haar en vriendelijke ogen, die nu echter rood waren van een lange nacht vol tranen.

Ze betraden het ruime kantoor van de korpschef en namen plaats.

De vrouw schoof heen en weer op de leren stoel, ze leek licht te beven. Lacroix zei geen woord.

'Hij had geen problemen.' Haar stem was een stuk lager dan de commissaire gedacht had, maar dat kon ook door het verdriet komen. 'Helemaal geen problemen. Nou ja, de gebruikelijke dingetjes, uiteraard. Maar die heeft iedereen in Parijs als hij vlak voor de nieuwe maand begint het geld voor de huur nog niet helemaal bij elkaar heeft – dat soort dingen... Maar hij leed er niet onder. We waren bezig met het plannen van onze zomervakantie, wilden met een paar vrienden naar Cap Ferret, we hadden een huis helemaal op de punt gevonden, vlak onder de vuurtoren. Hij was van plan zijn winkel voor twee of drie weken te sluiten. Iets wat hij vorig jaar niet gedaan had, omdat 's zomers de toeristen toch voor behoorlijk wat bedrijvigheid zorgen op de Quais. Maar dit jaar wilde hij het wel doen, zodat we eindelijk weer eens wat tijd met elkaar zouden hebben. En...' Ze keek de twee mannen een voor een aan en veegde over haar gezicht. 'En voordat u het vraagt: nee, we hadden ook geen privéproblemen. We laten elkaar vrij, ik ben niet een of andere duivelin, iets wat mannen nog weleens van vrouwen willen denken. Ik hield heel veel van hem, echt – en hij ook van mij en daarom wil ik...' Ze begon zacht te huilen, met dezelfde waardigheid die haar hele houding ook uitstraalde. 'Ik wil dat u onderzoek doet. Ik moet weten wat er die nacht gebeurd is.'

'Had u die avond met elkaar afgesproken?' Het waren Lacroix' eerste woorden in de grote ruimte. Hij hield van Merciers kantoor, het uitzicht, de grootsheid – zeker. Maar als verhoorkamer was het totaal ongeschikt. Er was hier veel te veel plek voor ontwij-

kende blikken en gedachten, zelfs hem viel het zwaar om zich in dit paleis op het gesprek te concentreren. De kleine, raamloze kamer in de kelder van zijn eigen bureau had hij duizend keer liever voor het verhoren van getuigen en verdachten.

‘Dat is het juist. Ik zat in onze lievelingsbar, in de buurt van République. Daar hadden we om elf uur afgesproken. Ik had moeten overwerken. Voor de paasvakantie moeten we de jaarrekeningen opmaken – ik ben belastingadviseur, moet u weten. En dus hadden we pas laat afgesproken voor een glaasje, waarna we samen naar mijn appartement zouden gaan, aan de Rue Tesson. Maar hij kwam niet opdagen. En toen... toen kreeg ik al een heel slecht voorgevoel. Maar goed, ik maakte mezelf wijs dat er waarschijnlijk niets aan de hand was. Wat kon zo’n sterke jongeman nou gebeuren? Gabin, je kan... je kon altijd van hem op aan, hij was altijd op tijd, zeker bij mij, hij zou me daar nooit hebben laten wachten – of erger nog: me vergeten. Nooit. Om zeven uur hadden we nog met elkaar gebeld, hij wilde toen nog een uurtje doorwerken en daarna een *apéro* gaan drinken.’

‘Alleen?’

‘Nee.’ Ze lachte even zacht. ‘Gabin werkte veel alleen, maar drinken deed hij niet graag alleen. Hij was een gezelschapsmens, in zijn stamcafés en -bars trof hij altijd vrienden en bekenden, waarmee hij graag onder het genot van een drankje filosofeerde.’

Lacroix voelde een steek in zijn borst. Dominique had hem waarschijnlijk precies zo beschreven. Hij en zijn vrienden, en zijn broer, aan de bar van de Chai de l’Abbaye, waar ze elkaar een paar keer per dag ontmoetten voor een *café*, een koud biertje of een glaasje witte wijn. Hij hoopte maar dat de schilders zouden opschieten. Hij miste Yvonne, de waardin van de Chai. Helemaal nu, nu hij weer een zaak had.

‘Maar u weet niet met wie hij die avond een *apéro* zou gaan drinken?’

‘Hij scheidde zijn werk en ons leven samen strikt, we gingen nooit naar dezelfde bars als waar hij met zijn collega’s kwam. Ik kan het u dus niet vertellen.’

‘Maar u weet wel om welke bars het gaat?’

‘Ja, natuurlijk, ik kan de namen voor u opschrijven.’

Arnaud Mercier kwam meteen in actie, overhandigde haar een stuk papier en een pen en glimlachte vriendelijk naar haar.

‘Dat zou heel fijn zijn, mademoiselle, dank u wel.’

‘Wat deed Gabin voor werk?’ vroeg Lacroix. ‘U zei dat hij een winkel had? Aan de Quais?’

Ze glimlachte, alsof de beelden van heel ver weg kwamen.

‘Zo zeg ik het altijd, omdat het zo mooi klinkt – maar ook omdat het altijd zo lijkt als Gabin erover vertelt, alsof hij een echte winkel heeft. Hij is zo trots. Maar in werkelijkheid heeft Gabin gewoon een van die groene houten kraampjes aan de rivier – hij is... nou ja, hij is boekverkoper, een bouquiniste.’

Verschenen van Alex Lépici:

De doden van de Pont Neuf

De bakker van Saint-Germain

Het kerstlicht van Montmartre

Het zomerhuis in Giverny

De blinde boekhandelaar van de Notre Dame

De treurige kampioen van Roland-Garros

E-book juli 2024

Dit is deel 5 in de serie 'Inspecteur Lacroix'.

Oorspronkelijke titel *Lacroix und der blinde Buchhändler von Notre-Dame*

Oorspronkelijke uitgever Kampa

Copyright © 2022 by Kampa Verlag AG, Zürich

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hilke Makkink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Bobby Evans

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7388 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7389 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.